

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἔγγραφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν φ. χ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

3. Ὀδὸς Ὀμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθὺνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία **ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας
γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ σοφὴ σύντροφος (ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου). — Αἱ Ἀθη-
ναι τοῦ Βερρᾶ (ἀνταπόκρισις ὑπὸ κ. Φραγκίσκου Μάνν). — Ὁ Πύρ-
γος τοῦ Ἡλίου τοῦ κ. Κ. Παλαμᾶ ἐκ τοῦ Περιοδικῆ μας). — Διατὶ
ἀγαπῶνται; ἀπάντησις. — Ἡ Χερσαφετημένη (ὑπὸ Νάϊας). — Βιογρα-
φικὸν Λεξικὸν ἐπιφανῶν γυναικῶν (ὑπὸ κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). —
Ὁ κ. Συνοδινός. — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Φιλδκάλου). — Συμβουλή.
— Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς (ὑπὸ δος Ματίας Ζερβουδάκη).

Ἡ ΣΟΦΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Ἡ ἀνάγνωσις ἐθεωρήθη πάντοτε, ὡς τὸ ἀριστον μέσον
τῆς αὐτοτελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀντίπαλός τῆς
συνομιλία καὶ αἱ τόσον τοῦ συρμοῦ σήμερον διαλέξεις ἐξα-
σκοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος πολλὴν περισσοτέραν
γοητείαν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ συνομιλία ἔχει τὸ ἐπαγω-
γὸν τοῦ ζῶντος λόγου, τὴν ἔκπληξιν τῶν ὠραίων καὶ εὐτυ-
χῶν λέξεων, τὴν ἐκφραστικότητα τοῦ δι' αὐτῆς ζωογονουμέ-
νου προσώπου, τὸ στόλισμα τῶν λεπτῶν μειδιαμάτων, ἢ τῆς
συγκινήσεως τῆς φωνῆς, τῆς τονίζουσης καὶ χρωματίζουσης
τὸν λόγον.

Ἄλλ' ἐκ τῆς συναυλίας ταύτης τῶν λέξεων καὶ τῶν ἀρ-
μονικῶν σχημάτων, τί μένει εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὅταν οἱ ὀμι-
ληταὶ διασκορπίζονται; Ἐλάχιστα πράγματα, διὰ νὰ μὴ
εἴπωμεν τίποτε. Ἡ εὐχάριστος καὶ ἐπαγωγὸς συνομιλία, ἢ
ἐλαφρὰ αὐτὴ πνευματικὴ συγκίνησις μᾶς ἀφίνει βεβαίως μίαν
εὐχάριστον ἀνάμνησιν, ἀλλ' αὐτὴν καὶ μόνην. Κανὲν πνευμα-
τικὸν ὄφελος, κανὲν ἀποταμίευμα σοφῶν.

Ἡ ἀνάγνωσις ἴσως, διότι εἶναι αὐττηροτέρα, εἶναι πολὺ
περισσότερον γόνιμος. Πρῶτον ὑποθέτει τὴν μόνωσιν, ἢν ἡ
νεότης δὲν ἀγαπᾷ. Περιβάλλεται ἀπὸ σιγῆν καὶ ἀπαιτεῖ ἐν-
τασιν προσοχῆς. Δὲν θυσιάζει τίποτε εἰς ἐπίδειξιν, εἰς συρ-
μόν, εἰς κοσμικὰς εὐχαριστήσεις. Ἄν καὶ εἰς αἰθούσας τινας
ἐδοκίμασαν νὰ εἰσαγάγουν τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ μὲ τὴν πρόθε-
σιν μᾶλλον νὰ καταστήσουν γνωστὸς ἀγνωστὸς συγγραφεὶς.

Ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ σχεδὸν ἀπέτυχε. Αἱ ἀκροάτριαι ἤρχισαν νὰ
χασμῶνται ὀπισθεν τῶν ριπιδίων τῶν, δι' καὶ μετὰ τὸ τέ-
λος τῆς ἀνγκνῶσεως συνεχίζοντο ἀνεπιφυλάκτως τὸν ἀνα-
γνώσιν.

Πραγματικῶς ἡμῶς ἐδίδετο ἀρομὴ πρὸς εὐχαρίστους συν-
αθροίσεις, αἱ ὅσαι ὡμῶν ἔχον μᾶλλον μὲ παραστάσεις μικρὰς,
οἰκογενειακάς. Καὶ πλὴν τῆς εὐχαρίστου συναντήσεως ὠραίων
τουαλετῶν εἰς μίαν αἴθουσαν φιλόξενον τὸ πνευματικὸν ὄφρ-
λος ἔμνε καὶ πάλιν πολὺ γλίσχρον.

Ἐνθ' ἡ ἀξία τῆς περ' ἐνὸς ἐκάστου ἀνγκνῶσεως τῆς γενο-
μένης ἐντὸς κλειστοῦ δωματίου, εἶναι πολὺ διάφορος. Ἡ
ἀνάγνωσις αὐτὴ συμπληροῖ τὴν ἐκπαίδευσίν μας, εἶναι σοφω-
τάτη διδάσκαλος καὶ γίνεται φίλη καὶ σύντροφος πολύτιμος
καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν θλίψιν.

Διατὶ λοιπὸν ἡ νεότης, εἰς ἣν ἰδίως εἶναι ἀναγκαῖα ἡ
ὕγιος ἀνάγνωσις ἀνγκνῶται τόσον ὀλίγον; Ποῦ θὰ ζητήσῃ
νὰ εὖρη καλλίτερα παρὰ εἰς τὰ βιβλία ὅ,τι πρέπει νὰ εἰξεύρη
καλὸν καὶ χρήσιμον διὰ νὰ κητορθώσῃ νὰ ἔχη μίαν θέσιν εἰς
τὸν κόσμον;

Ἡ οἰκογενειακὴ συνομιλία, ἥτις συνήθροζεν ἄλλοτε τὸ ἐ-
σπέρας περὶ τὴν λυγίνην παιδιὰ καὶ γονεῖς, δι' ἣς τὸ πνεῦμα
ἐδιδάσκετο καὶ ἐμορφώνετο ἐξέλιπε πλέον καὶ ἐτάρῃ ὑπὸ τὰς
πολυπληθεῖς νέας συνηθείας καὶ τὰς κοσμικὰς ἀπαιτήσεις.

Δὲν ὑπάρχουν πλέον ὁπαδοὶ τοῦ Rousseau διὰ νὰ μορφώ-
νουν διὰ τῆς ὀμιλίας τῶν τὸ πνεῦμα τῶν μικρῶν. Πῶς νὰ
ἀναπληρωθῇ ἡ ἔλλειψις αὐτῆς; Πῶς νὰ πληρωθοῦν τὰ κενὰ
τὰ ὅποια ἀφίνει εἰς τὸ πνεῦμα νεότητος ἢ νέου ἐκπαίδευσιν,
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀτελής, μεθ' ὅλα τὰ πλοῦσια
προγράμματα καὶ τὰ καθ' ἐκάστην ἀπονεμόμενα διπλώματα;
Πῶς ἄλλοι κητορθώσαν νὰ συνειθίσουν νὰ ἀναγκνῶσκουν καὶ
ἑμαῖθιν νὰ τέρπωνται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν;

Μαριάνθη Ἡλιοπούλου

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

Ἐάν τις ἐξετάσῃ τὸν κατάλογον τῶν χορῶν, θέλει ἰδεῖ ὅτι ὁ γυναικεῖος κόσμος τοῦ Βερολίνου γνωρίζει νὰ διασκεδάσῃ. Κατὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀπόκρουσιν τὰ πρωτεῖα μεταξὺ πάντων κατέλαβεν ἀναντιρρήτως ὁ χορὸς μετμηφισμένων τῶν καλλιτεχνίδων, ὅστις κατὰ διετίαν διοργανώνεται ὑπὸ ζωγράφων γυναικῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπηγόρευσε αὐτῆσφι τὴν εἴσοδον εἰς ἀνδρας, ἢ ἀπαγόρευσε ὁμοίως αὐτὴν δὲν ἠμπούσε τὰς κυρίας νὰ διεξαγάγῃ τὸν χορὸν τοῦτον ὡς οἷόν τε καλλιτεχνικῶς, νὰ ἐπιδείξουν τὰς καλλονὰς τῶν καὶ νὰ διέλθουν ὅλην τὴν νύκτα μέχρι πρωῒς ἐν μεγίστῃ εὐθυμίᾳ. Ἐπίσης καὶ αἱ γυναῖκες αἱ διοργανώσασαι τὸν ἄνευ ἀνδρῶν χορὸν τῶν ἐν Βερολίῳ γυναικῶν ἠθοποιῶν, ὅστις ἀπέφερε κερδοφόρον δέκα πέντε χιλ. μάρκων, ἀπέδειξαν ὅτι γνωρίζουσι νὰ διασκεδάσῃ καὶ χωρὶς τοὺς ἀνδρας. Ἐν γένει δὲ ἐν Βερολίῳ οὐδεμία ὑπάρχει ἀφορμὴ ν' ἀγανακτῆ τις κατὰ τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας εἶναι τόσον δύσκολον νὰ διαίρησιν τις εἰς τάξεις.

Τὸ μόνον δυσάρεστον δι' αὐτὰς εἶναι ὅτι δὲν καταλαμβάνουν πῶς νὰ ἐπωφελῶνται τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ὡς οἱ ἀνδρες. Οὐκ ἦντον μεγάλη μερὶς ἀγωνίζεται μετὰ θάρρους. Πρὸ ὀλίγων δ' ἡμερῶν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὁ αὐτοκράτωρ ἀπένευεν εἰς γυναῖκα τιμητικὸν τίτλον, ὅστις δίδεται εἰς διακεκριμένους ἠθοποιούς τῶν βασιλικῶν θεάτρων, ἐνῶ μέχρι τοῦδε οὐδεμία γυνὴ ἔφερε τοιοῦτον τίτλον ἐν Βερολίῳ. Τὴν αὐτὴν δ' ἡμέραν ἐστήθη καὶ ἡ προτομὴ ἐτέρης γυναικὸς τῆς Μαρίας Σέβας, ἐν τῷ δραματικῷ θεάτρῳ.

Ἐάν δὲ σταθῶμεν πρὸ τῶν προθηκῶν οἰουδήποτε βιβλιωπωλείου, ἐκκληττόμεθα διὰ τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν συγγραμμάτων, τῶν ὁποίων αἱ ἐπιγραφαὶ πολλὰ ἡμῖν προσηγορεύονται. Δὲν εἶναι μόνον ἡ δειλὴ καὶ γλυκίζουσα γυναικεῖα γραφίς, ἣτις ἐπιμελεῖται ἀμυδρῶς ν' ἀντιγράψῃ ἀπομιμουμένη ὅ,τι ὁ ἀνὴρ μετὰ δυνάμει ἐχάραξεν. Ὅχι. Πάντα τὰ νέα συγγράμματα εἶναι βιβλία γυναικῶν περὶ γυναικῶν. Εἰς αὐτὰ εὐρίσκει τις τὴν ἰδιόρρυθμον ἀτομικότητά των, ἰδέας καὶ αἰσθημάτων ἴδια, διανοίγοντα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν ὁδὸν τῶν ἐπερχομένων. Βεβαίως δὲν λείπουσι διαστροφῆς καὶ παραιοτήτης ἐν τοῖς βιβλίοις τούτοις, ἀλλὰ δὲν βλάπτει. Εὐρύσσει ἡ γυνὴ τὸν ἰδικόν της δρόμον μετέβαλε τὴν τέως κοχλιοειδῆ πορείαν της εἰς πτήσιν πτηνοῦ ἐκτείνοντος πρὸς τὰ πρόσω τὰ πτερά του.

Παρακαλῶ νὰ μὴ παρεξηγηθῶσιν οἱ λόγοι, δι' οὓς μονομερῶς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπιλαμβάνομαι τῆς συνεργασίας μου εἰς ἑλληνικὴν ἐφημερίδα, θέτουσα ἀποκλειστικῶς γυναικεῖας βάζεις εἰς τὸν δεσμόν, ὅστις συνάπτεται μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς χώρας σας. Μήπως δὲν εἴσθε σεις αἱ λαβοῦσαι μίαν τῶν ἐξοχωτάτων θυγατέρων τοῦ τόπου μου; Καὶ πῶς ἠδυνάμην νὰ ἐπιδείξω κάλλιον τὴν πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν μας πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ὑμετέρου Διαδόχου, εἰμὴ προσπαθοῦσα νὰ παρουσιάσω εἰς Αὐτὴν τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην, τὴν νίκην καὶ τὰς ἤττας ἐκείνων, αἵτινες ὀνομάζουσιν Αὐτὴν ἀδελφὴν;

Αἱ γυναῖκες τοῦ Βερολίνου ἔπαυσαν νὰ μεγαλορρημονῶσιν. Ἐμαθάν νὰ ἐργάζονται. Προσφικεῖσθαι τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου Ὀλλανδοῦ ποιητοῦ Μουλτατούλη, «Μάνθανε,

γνωρίζε, ἠμπορεῖ, διάκρινε καὶ ἐκλεγε». Ἐξέλεξαν δὲ. Ναί, ἐξέλεξαν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ πλήρους προλήψεων, ἀμυθίας καὶ ἐγωῦσμοῦ κόσμου. Ἄν καὶ μυκτηρίζομεθα καὶ περιπαίζομεθα, προὐχώρησαν βῆμα πρὸς βῆμα. Κατενόησαν ὅτι τροχάδην δὲν ἀναβαίνει τις εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους, διὸ ἐδιδάχθησαν νὰ μὴ κάμνωσι δεύτερον βῆμα πρὸ τοῦ πρώτου. Οὕτω δ' ἐπέτυχον τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἐργασιοδοτῶν καὶ τὰς συμπαθείας ἐκείνων, οἵτινες ἐνοοῦσι τὴν ἐποχὴν. Ὅστις γνωρίζει νὰ διδάσκηται ἐκ τῶν ἀποτυχιῶν, εἶναι ἐπικίνδυνος πολέμιος, αἱ δὲ γυναῖκες τοῦ Βερολίνου ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν ἀτυχημάτων.

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἡμῶν πνέει παγερὸς χιονοσπρόβιλος, ἐνῶ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἑλληνίδων προμειδιᾷ αἰωνίως γλαυκὸς οὐρανός. Καὶ ὁμοίως ἀποτελοῦμεν μίαν κοινότητα, ἣτις ἀλληλομαντεύεται καὶ χωρὶς νὰ βλέπεται. Οἱ ἀνθρωποὶ εἰς μεθὺν σύντροφοι ἐν συμφοραῖς, πάντων δ' ἡμῶν πατρίδες εἶναι ὁ πόνος καὶ σωτὴρ ἢ ἐργασίαι. Σὰς χαιρετίζω λοιπόν, γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος, καὶ σὰς ἀπευθύνω τοὺς λόγους τοῦ μεγίστου τῶν ποιητῶν μας Γκαίτε: Τὸ ἀνώτατον κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ συναίσθησις ἰδίων αἰσθημάτων καὶ ἰδεῶν, τὸ γνῶθι σαυτὸν τὸ ὅποιον καθοδηγεῖ αὐτὸν νὰ διαβλέπῃ καὶ κατανοῇ καὶ ἄλλων ψυχάς».

Ἐν Βερολίῳ τῇ 6 Μαρτίου 1900

Φραγκίσκα Μάν

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Πέρα ἐκεῖ στήν τέλειωσιν τοῦ κόσμου,
Πέρα ἐκεῖ στήν ἀκρὴ τοῦρανοῦ,
Φωτολάμπει ὁ πύργος τοῦ Ἥλιου
Καὶ τὸ θάμπωμα τοῦ τοῦ.

Ἀντρεπωμένα βασιλόπουλα,
Τὸ καθένα ἐλπίδα ἐνὸς λαοῦ,
Βγῆκαν σὲ κινήσι ἀπίστευτο
Καὶ σταμάτησαν αὐτοῦ.

Ἦρθεν ὁ Ἥλιος, ἦρθε ὁ δράκοντας,
Ἦρθε ὁ γίγαντας ὁ ἀλύπητος.
Τρισυλλοῦτον ὅποιον σιμῶνει
Πέρα ἐκεῖ στήν ἀκρὴ τοῦρανοῦ...
Καὶ ἦρθεν ὁ Ἥλιος μετὰ τὰ μάγια του
Καὶ τὰ βασιλόπουλα λιθῶνει!

Οὔτε γαλανὸ, οὔτε πράσινο,
Ἴσκιος οὔτε, οὔτε πνοή.
Μόνον ὀλόγηρα ἕνας θάνατος
Ἄπο φῶς καὶ ἀπο ἀστραπή.

Καὶ στὸν πύργον μέσα κ' ἔξω,
Σὰν ἀπὸ τεχνίτη στυλωτοί,
Στέκονται ἀγαλμάτων κόσμος,
Τῶν ρηγάδων οἱ βλαστοί.

Ἄπο τὰ βαθεῖα σθυμμένα μάτια
Κάτι κάτι σὰ ματιὰ
Πολεμᾷ γιὰ τὰ προβάλλει
Σὰ νὰ καρτεροῦν οἱ λιθωμένοι
Κάποιο ἀπάντεχον ἀρμένισμα
Πέρα ἀπὸ τοῦ κόσμου τὸ ἀκρογιάλι!

Ἦ βασιλοπούλα ὑπὲρκαλη,
Καὶ ἦρθεν ἀπὸ πέρα, ἄστραφτος,
Κ' ἔφερε ὡς καὶ ὁ πύργος τοῦ Ἥλιου
Ἄπο φῶς μιᾶς νέας αὐγῆς.

Ἐέρει τὸ κροντήρι ποῦ ἀνασταίνει,
Καὶ τὰ τὸ βρεθὲ πῆς, καὶ ἀρροπατεῖς.
Πυρροφύλαχτο εἶναι τὸ κροντήρι
Μὲ τὸ τῆμα τῆς ζωῆς.

Καὶ τὸ δρᾶνοντα δαμάλεις,
Καὶ τὸ τῆμα παίρεις τῆς ζωῆς,
Καὶ τὰ βασιλόπουλα ραντίζεις,
Καὶ τὰ βασιλόπουλα ξυπᾷς.
Καὶ σὰν ἥλιος πρὸ γιγάντειος
Καθὼς φεύγει ξεχωρίζεις!

ΜΥΘΟΛΟΓΙ

Ὅχι, ὁ χάρος δὲ σὲ πῆρε.

Σὲ μίαν ὄρα ἐρωτικῆ
Σ' ἄρπαξεν ἐσένα ὁ Ἥλιος,
Λίσσαλο παιδί.

Καὶ σὲ πῆγε στὰ παλάτια του,
Γιὰ τὰ σὲ χορτάση ἐκεῖ
Μὲ τὸν ἔρωτα ποῦ εἶν' ἄλλος
Μιὰ φεγγεβολή.

Φωτομύρισι' ἀνθια θὰ σοῦ κόψῃ,
Καὶ καρποὺς φωτόγλυκους θὰ λούση σὲ
Μέσα σὲ φωτόχυτο ρυάκι,
Θὰ σοῦ φάσῃ μιὰ φωτοστολή,
Καὶ θὰ σοῦ γυρίσῃ ἴδω καθάλα
Σὲ ἀστρωμέτωπο ἐλαφίσι!

(Ἐκ τοῦ Περιηγητοῦ μας)

Κωστής Παλαμάς

ΔΙΑΤΙ ΑΓΑΠΩΝΤΑΙ;

Διατί ἀγαπῶνται αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι οὔτε ὄφρατοι, οὔτε ἐπαγωγοί, οὔτε ἀνεπτυγμένοι; Τοιαύτην ἐρώτησιν μᾶς ἀπηύθυνε μίαν ἀτυχῆς εἰς τὸν γάμον της, ὡς ὑπογράφεται.

Ἐσκέπηθαι ποτε ἡ ἀντεπιστέλλουσα διατί ὁ ἥλιος ἀνατέλλει διὰ καλοῦς καὶ κακοῦς ἀνεξαρτέτως καὶ διατί ἡ φύσις παρέχει τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐεργετικότητα τῶν δώρων της ἀδιακρίτως εἰς ὅλον τὸν κόσμον; Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μέγας ἥλιος τῆς ψυχῆς. Σκορπίζεται παντοῦ καὶ χύνει τὴν ζωογόνον θερμότητά της ἐξ ἴσου. Εἶναι τοῦτο μίαν εὐεργετικὴν τῆς δημιουργίας πρόβλεψιν· εἶναι ἡ σοφωτέρα οἰκονομία τῆς θεότητος τῆς φύσεως, ἡ ὁποία, ἐὰν ἀδικῆ ἀφ' ἑνός, ἱκανοποιεῖ ὁμοίως ἀφ' ἑτέρου τοὺς ἀδικουμένους.

Διότι πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μίαν γυνή, ἡ ὁποία ἐγεννήθη ἀσχημος, ἢ βλάξ, ἢ ἐλαττωματικὴ, δὲν ἔχει λόγους νὰ εὐγνωμονῇ τὴν φύσιν διὰ τὴν κατάστασιν της. Μικρὸν παιδί στερεῖται αὐτῆ τῶν θωπεῖων καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν προτιμήσεων, αἱ ὁποῖαι κάμνουν ὅλα τὰ παιδιὰ ἀγαπητά. Νεῖανις μένει παρηγωνισμένη, ἐὰν δὲν γίνεται συχνὰ ἀντικείμενον ἐμπαιγμῶν καὶ ταπεινώσεων, αἱ ὁποῖαι πληγώνουν τὴν ψυχὴν.

Ἡ ζωὴ ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν εἶναι ἐσπερμένη ἀπὸ ρόδα καὶ ἡ πτωχὴ, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους δὲν ἐζήτησε τοιοῦτον ἄδωρον δῶρον ὑπάρξεως, πάσχει.

Ἄφρονις ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης ἀνατέλλει καὶ δι' αὐτὴν θερμὸς, ζωογόνος. Ὁ ἔρωτος, τὸ τυφλὸν αὐτὸ παιδίον, τὸ ὅποιον βάλει τὰ βέλη του τυχαίως, σκορπίζει τὰς χρυσοὺς ἀκτῖνας τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς ψυχῆς. Τὴν στιγμὴν αὐ-

τὴν τῆς ἐνθέου μετεμψυχώσεως τῶν ὄντων, μεταμορφώνεται, μεταποιεῖται καὶ αὐτὴ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῶν μορφή. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν συνάπτεται ὁ ἀρραβὼν τῶν ψυχῶν καὶ, κατὰ θεῖαν βεβαίως οἰκονομίαν τοῦ ἔρωτος, εἰ ἀσχημότεροι καὶ ἀντιπαθητικώτεροι τῶν ἀνθρώπων, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, ἀδιάφορον, φαίνονται ὄφρατοι παρὰ τῶν ἀγαπώντων αὐτούς.

Τὰ κατόπιν εἶναι πλέον ζήτημα συνηθείας. Συνειθίζομεν τὴν ἀσχημίαν καὶ τὰ ἐλαττώματα ἐκείνων, οὓς ἀγαπῶμεν, ὡς συνειθίζομεν τὸ κάλλος καὶ τὰς ἀρετὰς των. Συμβαίνει δὲ πολὺ συχνὰ εἰ συναισθανόμενοι ὅτι ἔχουν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὴν φύσιν, νὰ ἔχουν περισσοτέραν αὐταπάρησιν καὶ νὰ καταβάλλουν μεγαλητέρας φροντίδας, ὅπως ἱκανοποιῶν καὶ κολακεύουν τὰς ἀδυναμίας ἐκείνων, οὓς ἀγαποῦν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἔρωτος τῶν ἀνδρῶν μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ περίοδον γίνεται πολὺ ἐγωϊστικὸς, διὰ τοῦτο συμβαίνει, ὥστε αἱ ἀδικημέναι γυναῖκες καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀπὸ πραγματικὴν ἀγάπην νὰ προσπαθοῦν μετὰ κάθε τρόπον νὰ κολακεύουν τὸν ἀνδρικὸν ἐγωϊσμὸν καὶ νὰ ὑποτάσσωνται καὶ εἰς τὰς μᾶλλον παραδόξους καὶ ἐκτρόπους αὐτοῦ ἀπαιτήσεις. Ἰδοῦ ποῦ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐγκρατεῖται τὸ μυστήριον τῆς εὐτυχίας τῶν γυναικῶν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ὅσας βεβαίως ἢ εὐτυχία εἶναι πραγματικὴ καὶ ὄχι φαινομενικὴ, ὅσας αὐταὶ αἱ ἴδιαι δὲν ἀπατοῦν μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὰς ἀκόμη.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Τὴν ἐπαύριον ὁ Κώστας ἐξύπνησε πολὺ ἀργὰ καὶ εἰς ψυχολογικὴν κατάστασιν πολὺ περίεργον. Ἡ Μαρία, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ Μαριε, ἡ φίλη του συνεχέοντο τόσον πολὺ εἰς τὸν νοῦν του, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ σκεφθῆ τὴν μίαν χωρὶς τὴν ἄλλην. Ἠγάπα τὴν γυναικὰ του βεβαίως καὶ ἠθθάνετο τύψεις συνειδήσεως δι' ὅ,τι εἶχε συμβῆ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν εἰς τοῦ Νικολάκη μπέτη, ὁ ὅποιος κατὰ κακὴν σύμπτωσιν δὲν εἶχε γευματίσει εἰς τὸ σπίτι του, ὑποθέτων ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἔμενε τὴν νύκτα εἰς τῆς θεῖας της. Ἀλλὰ πάλιν τί ἔπαιεν αὐτός, ἐὰν παρεσύρθη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀπὸ τὴν μάγισσαν ἐκείνην; Τί ἔπαιεν αὐτός, ἂν ἡ γυναικὰ του δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μείνῃ μαζί της; Κεῖ ἐπὶ τέλους ἦτο ἀνδρας, καὶ δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη νὰ εἶναι ἄγιος, διότι εἶχε νυμφευθῆ.

Ὅσον ἐκτέπτετο περισσότερο, τόσον εὕρισκεν ἀνοήτους τοὺς ἐνδοιασμούς του. Θὰ ἦτο ἡ τελευταία τρέλλα του αὐτῆ. Θὰ ἦτο ὁ ἀποχαιρετισμὸς του εἰς τὴν ζωὴν τοῦ γαίρον. Ναί! ποτε δὲν ἦτο εὐτυχέστερος ἀπὸ χθές, ὅπου εἰς τὴν ψυχὴν του μέσα ἐπάλαϊαν δύο αἰσθημάτων ἀντίθετα, ὅπου ἠσθάνετο ὡς νὰ εἶχε διπλὴν ὑπόστασιν, ὡς νὰ εἶχε μοιράσει τὴν καρδίαν του, ἡ ὁποία ἐπλημμύρει ἀπὸ διπλοῦν ἔρωτα. Καὶ ἀπελάμβανε μετὰ τὴν λύπην τῆς προδοσίας τὴν ἀγρίαν ἠδονὴν τοῦ πάθους του.

Ἡ μητέρα του δὲν ἦλθε νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἀλλ' οὔτε νὰ μείνῃ μαζί της. Εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἡ ἀναχώρησις του μετὰ τὴν Μαριε δὲν ἔμεινε ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ ἠθέλησε νὰ ἀφήτῃ τὰ πράγματα νὰ βαδίσουν

μόνα τὸν δρόμον των. Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐλπῆ κἀν τί συνε-
πέας ἠδύνατο νὰ ἔχη τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, καὶ πῶς ἠδύνατο
νὰ τὸ ἐμετρίσει. Μόνον τὸ διαζύγιον τῆς ἐφάνη καὶ πάλιν
ὡς σάνις σωτηρίας τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ εἰς στιγμὴν αἰτιοδοξίας
ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε τὰ ὠραία καὶ ἀρὰ χεῖρα τῆς Μαριῆ τοῦ
Νικολάκη Μπέη νὰ τῆς φέρουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ τέ-
κνου τῆς.

Ὅταν ὁ Κώστας περὶ τὴν ἑνδεκάτην κατῆλθεν ἀπὸ τὸ
δωμάτιόν του, δὲν εἶδε κανέναν ἄλλον ἀπὸ τὴν Δέλαν, ἢ
ὅποια τὸν παρεμόνευε. Διὰ τὴν ἀργητέραν τὸν σηκώθη; τοῦ
εἶπε. Ἡ καυμένη ἡ Μαρία θὰ εἶναι ἀνήσυχος.

— Δὲν με περιμένει σήμερον, ἀπήτητην, ἀποφεύγων τὸ ἐξε-
ταστικὸν βλέμμα τῆς ἀδελφῆς του. Καὶ χωρὶς νὰ πιῇ καφέ,
ἐξῆλθεν.

Ὅταν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νὰ
στείλῃ ὀλίγα ἄνθη εἰς τὴν γυναῖκά του. Ἐπειτα βαδίζων
πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἤρχισε νὰ σκέπτεται: Διὰ τί αὐτὴ
ἡ ὑποκρισία καὶ αὐτὸ τὸ ψεῦδος! Ὅθαισθάνωμι μεγαλητέ-
ραν τὴν ἐνοχίαν μου, ἐὰν τῆς στείλω ἄνθη, ἐνῶ σήμερον.....
δὲν ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴν σκέψιν του. ἤρχισε καὶ ὁ ἴδιος νὰ
ἀνησυχῇ μετὰ τὸν ἐκυτόν του. Τί τοῦ συνέβαινε λοιπόν; Μή-
πως εἶχεν ἀπατηθῆ, ἐκλαβὼν ὡς ἔρωτα ὅ,τι δὲν ἦτο ἔως
παρὰ μία ἰδιοτροπία; Διὰ τί τὴν στιγμὴν αὐτὴν κατελαμβά-
νετο καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νὰ εἶῃ τὴν
Μαριῆ, ἡ ὅποια τὸν ἐτρέλλαινε, ἡ ὅποια τὸν ἐμάχρευεν, ἡ
ὅποια ἦτο ὅλη φωτιὰ καὶ ὅλη ἀγάπη, καὶ ὅλη ἡδονή! Ἡ
ὅποια δὲν εἶχεν οὔτε συστολήν, οὔτε φόβον, οὔτε ἀγνότητα
καμμίαν, ἡ ὅποια ἐξ ἑνὸς μόνον μετὰ τὰς αἰσθήσεις, ἡ ὅποια εἶχε
γεννηθῆ ὠραία καὶ ἠνόσει τὸ κάλλος τῆς νὰ εἶναι ὁ βωμὸς
εἰς ὃν νὰ ὀργιάζῃ ὁ ἔρω; Τρελλὰ, ἀκράτητα, χωρὶς κανένα
χαλινόν, χωρὶς κανένα νόμον.

Καὶ ἐνῶ αἱ σκέψεις αὐταὶ κατελάμβανον τὸν νοῦν του,
αἴφνης εὐρέθη ἀντιμέτωπος μετὰ τὴν Μαριῆ, ἡ ὅποια μετὰ τὸ με-
γαλοπρεπὲς ὡς βασιλίσσης ἀνάστημα καὶ μετὰ τοὺς μεγάλους
τοὺς χαύλους ὀρθαλοῦς τῆς τὸν ἠλέκτρισε καὶ πάλιν.

Ἐγέλασε καὶ τὸ στόμα τῆς τὸ δροσερὸν, τὸ θερμὸν, μετὰ
χεῖλη τὰ σαρκώδη, μετὰ τὰ δόντια τὰ ὑγρά, ἐφαίνετο ἐπαι-
τοῦν φίλημα ἄμεσον, ταχύ, προκλητικὸν εἰς ἀκόμη εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ δρόμου, ἐνώπιον ὄλων. Ὅθαισθῆς μὲ μοῦ; τοῦ εἶπε.

Καὶ τὴν ἠκολούθησε, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν ἄλλην λέξιν,
καὶ οἱ δύο κυριευμένοι ἀπὸ τὸν πόθον νὰ εἶναι μὲτῆ, ἀπὸ τὸν
πόθον νὰ λησμονήσουν τὸν κόσμον ὅλον...

Εἰς μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέραν ὅλην ἡ Μαρία ἀνέμεινε δύο
λέξεις ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἢ τοῦλάχιστον ὀλίγα ἄνθη. Εἰς
μάλιστα ἐπερίμενεν ὅτι θὰ τῆς εἴη τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ νὰ
τὴν εἶδῃ ἢ θὰ τῆς ὠριζε συνέντευξιν ὅπου δῆποτε ἄλλου.

Ἡ ἑσπέρα διεδέχθη τὴν ἡμέραν ὅλην χωρὶς μίαν λέξιν,
χωρὶς ἐν σημεῖον ὑπάρξεως. Ἡ Μαρία δὲν ἀνησυχῆ πλέον
μόνον, ἡ Μαρία ἔχανε τὸν νοῦν τῆς. Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν;
Μήπως ἠσθένησεν ὁ Κώστας; Μήπως ἡ πενθερά τῆς εἶχεν ἐπι-
νοήσει κανέναν τρομερὸν τίνασμα κατὰ τῆς εὐτυχίας τῆς;
Πρῶτῃ, πρῶτῃ ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις καὶ πάλιν ἐσχίσσε τὸ
γράμμα τῆς. Ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ δῆθεν διὰ τὴν δευτέραν
πόζαν τῆς νεάς, ἀλλ' ἐφοβήτο τριμερᾶν τινα ἀνακάλυψιν.
Ὅπως δῆποτε ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο ἐράνη ὁ Κώστας με-
τὰ τὸ γράμμα ἀνὰ χεῖρας. Ὅταν τὴν ἀντίρυσεν χλωμὴν, λευκὴν,
μετὰ ἐναγώνιον ἔκφρασιν τοῦ προσώπου, ἠθάνθη πόσον ἦτο
ἐνοχος καὶ πόσον ἦτο ἀνάξιος τῆς μεγάλης καὶ ὠραίας ἀγά-
πης τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Ἐτρεξε πρὸς αὐτήν, ἤρπασε καὶ τὰ
δύο τῆς χεῖρα καὶ ἀληθινὰ ἀνήσυχος τὴν ἠρώτα, ἐὰν ἦτο
ἀθηνὲς ἀφ' οὗτου δὲν εἶχαν συναντηθῆ.

Ἡ Μαρία τὸν ἔβλεπε μόνον καὶ δὲν ὠμίλει.

— Μετὰ τρεῖς, ἀγάπη μου, μετὰ τὸ ἀπλυνῆς σου αὐτὸ
βλέμμα. Μήπως σὺ δὲν ἠτέλησες νὰ μείνης μόνη χθές; Μή-
πως σὺ δὲν μοῦ ἐπέβλεπες νὰ σὲ ἀφήσω ἡσυχόν;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπήνησε. Ἐβάδιζαν τυχαίως, μηχανικῶς:

— Πῶς πηγαίνουμεν; ἠρώτησε τέλος; ἡ Μαρία.

— Ὅπου θέλεις.

— Εἰς τὸ σπίτι σας. Ὅθαισθῆς νὰ ἐργασθῶ ὀλίγον εἰς
τὸ σχέδιον τῆς εἰκόνας τῆς γαργιάς σου.

Ἡ Μαρία ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, ἐνοούσα νὰ μάθῃ
τί εἶχε συμβῆ τὴν προτερίαν, ποῦ ἦτο, καὶ τί ἔκαμνεν ὁ
Κώστας κατὰ τὰς δύο ἡμέρας ὅπου δὲν εἶχεν ἐνθυμηθῆ καὶ
ἂν αὐτὴ ὑπῆρχεν.....

— Πηγαίνω νὰ πάρω τὸ σχέδιον καὶ καταβαίνω ἀμέσως....

Μετὰ πέντε λεπτὰ διηυθύνοντο πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ
Ταλάμπυχι οἰκίαν.

Ἡ κ. Μερμιδώφ δὲν ἀνέμενε τὴν νύκτην τῆς, οὐχ ἤττον
ἐνόησεν εὐθύ; ὡς τὴν εἶδεν, ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς εἶχε κάμει
πτερά, καὶ ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τῆς τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐσκό-
πευε μόνον τὴν συνέχισιν τῆς εἰκόνας....

Τὴν ἐδέχθη φιλομειδέστατα, ἐξέφρασε τὴν ἀνησυχίαν τῆς
διὰ τὴν ὠχρότητα τῆς, τὴν λύπην τῆς διότι ἠναγκάσθη νὰ
ἐξέλθῃ διὰ τὴν εἰκόνα αὐτήν, ἡ ὅποια ἐπὶ τέλους δὲν ἐβίαζε
καὶ τὸτον.

Ἡ γαργιά ἐτοποθετήθη καὶ πάλιν, ὅπως τὴν τελευταίαν
φορὰν καὶ ἡ Μαρία ἐτέθη εἰς τὸ ἔργον.

Τὰ κορίτσια δὲν ἐφάνησαν. Ἡ Ὀλγίνα μόνον κατῆλθε
περὶ τὸ τέλος καὶ ὑπῆρξεν εὐγενεστέρῃ ἀπὸ τὴν πρώτην
φορὰν.

— Μία φίλη μου, ἡ ὅποια ἦτο προχθές, ἐδῶ καὶ ἤκουσεν
νὰ γίνεταί λόγος διὰ τὴν εἰκόνα τῆς νεάς, ἐπιθυμῆ πολὺ νὰ
τῆς κάμῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Εἶναι ὠραιοτάτη, ὥστε ἡ ἐρ-
γασία αὐτὴ θὰ σὰς εἶναι εὐχάριστος. Στρεφόμενη δὲ πρὸς
τὸν Κώσταν: Χθές, τὴν εἶδες Κώστα; δὲν εἶναι ἀλήθεια;
Μήπως σὺ εἶπεν ἂν θὰ ἤρχετο σήμερον, ἢ ἂν ἀπεφάσισε τί-
ποτε ὀριστικόν;

Ὁ Κώστας ἔγινε κατακόκκινος. Ἡ Μαρία χωρὶς καὶ νὰ
τὸν ἀτενίσῃ ἠθάνετο τὴν στενοχωρίαν του. Ἠσθάνετο ἀκόμη,
ὅτι ἡ συνάντησις ἐκείνη ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἐγκαταλείψεώς τῆς.
Χωρὶς νὰ τῆς ὀνομάσῃ κανεὶς τὴν κυρίαν ἐκείνην ἐμάτευσεν περὶ
ποῖος ἐπρόκειτο. Ἄλλως τε ὁ Κώστας τῆς εἶχεν ὀμιλήσει
ἄλλοτε διὰ τὸν τρελλόν μετὰ τὴν νέαν χήραν ἔρωτά του.

— Δὲν εἰσεύρω, ἂν θὰ ἔχω κενόν, εἶπεν ἡ Μαρία, διότι
ἀναχωρῶ αὐρὸν ἢ μεθαύριον.

— Πῶς! τὸσον γρήγορα; ἠρώτησεν ἡ κ. Μερμιδώφ πολὺ
ἀνήσυχος.

Γέλοι καὶ θρίμβος ἠκούσθησαν εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Κώ-
στας ἔτρεξεν ἔξω ἀνήσυχος.

— Ὅρα! κύριε. Ἔτσι κρατεῖς τὸν λόγον σου. ἠκούσθη
ἡ γελαστὴ φωνὴ τῆς Μαριῆ. Δὲ μὰ; εἶπες χθές βράδυ νὰ
σὲ περιμένωμεν σήμερον ἵστας δέκα ἡμέρας; θεῖος Μαριόγκας
— γὰρ νὰ μὰς συνοδεύσῃς εἰς τὸ τσαρσί.... — καὶ κοντεύει
μεσημέρι. ... Πᾶμε μετὰ θὰ κάμω τὰ παρὰπὸν μου εἰς τὴν
μητέρα σου. Καὶ ὠθοῦσα τὴν θύραν ἔκαμνεν, ὡς συνήθως τὴν
ἐμφάνισιν τῆς μετὰ πολλὰ γέλια καὶ θόρυβον.

Ἡ Μαρία διέκοψε τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ἔβλεπε μετὰ δέους
καὶ στενοχωρίας τὴν νεοελθοῦσαν. Ἐκεῖνος εἶχε μείνει ἔξω.
Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ εὐεθῆ μεταξύ τῶν δύο γυναικῶν, τὰς
ὁποίας ἠγάπα τὸσον πολὺ καὶ τὸσον διαφορετικᾶ.

— Καλὰ! ἐστὶν ὥρα ἐφθασες, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα. Τώρα ἔλεγα
εἰς τὴν κυρίαν ὅτι θέλεις νὰ σοῦ κάμῃ τὴν εἰκόνα σου καὶ
ἐσύστησε τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἡ Μαρία, ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἐκφράσει διόλου τὴν ἐπιθυμίαν
νὰ κάμῃ εἰκόνα, ἐνόησεν ὅτι ἡ Ὀλγίνα σκοπίμως εἶχε ἀνα-
φέρει τὸ ὄνομά τῆς. Καὶ εἶτε διότι ἐπεθύμει νὰ τὴν βοηθήσῃ,
εἶτε διότι ἠνόσει νὰ πεισθῇ, ἐὰν ἀλήθεια ἡ καλλιτέχνης ἦτο
ἐρωτευμένη μετὰ τὸν Κώσταν ἀπήνησε.

— Χθές ἔπρεπε νὰ κάμω φωτογραφίαν καὶ ἀπὸ αὐτὴν νὰ
γείνη πορτρέτό. Ἦμην τὸσον εὐτυχισμένη χθές. Καὶ ἂν πρέ-
πει νὰ πιστεύσω αὐτὸν τὸν ψεύτην τὸν ἀδελφόν σου....

Ἡ δυστυχὴς Μαρία ἐνόσει ὅτι θὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἄλλως τε εἶχε μάθει ὅ,τι
ἤθελε καὶ ὅ,τι ἐφοβήτο. Ὅθαισθῆς ἄλλην ὥραν, εἶπε, διότι...

Ἡ κ. Μερμιδώφ ἐσκηώθη.

— Ὅχι δά. Τὰ κορίτσια καὶ ἡ κ. Μαριῆ ἔμπορῶν νὰ πε-
ρᾶσουν μέσα, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν δου-
λειάν μας. Μὴ κινηθῆς, νενέ....

— Μὰς διώχνετε λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Μαρία. Καὶ ἐγὼ
σὰς παίρνω τὴν Ὀλγίαν καὶ τὸν Κώσταν. θὰ σὰς τοῦ; φέρω
μόνον τὸ βράδυ. Χωρὶς δὲ νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, παρέσυρε
τὴν Ὀλγίαν καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Μαρία, ἀφοῦ διὰ μίαν στιγμὴν ἐπίστεισεν ὅτι θὰ ἔχανε
τὸν νοῦν τῆς, κατῶρθωσε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀταραξίαν τῆς
καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐργαζομένη.

Ἡ κ. Μερμιδώφ ἦτο ὅλη περιποίησι; καὶ ὅλη εὐγένεια.
Εὐθύς ὡς μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὴν ἐξώθυραν νὰ κλεισθῆ ἔτρεξεν
εἰς τὸ παράθυρον. Τὴν πῆρε, ἀλήθεια, τὴν Ὀλγίαν; Τὴν
τρελλή! Μὰ τί καρδιά μάλαμα! Καὶ τί ὠμορφιά! Καὶ ὁ
Κώστας τί ἔγινε; Πᾶν νὰ τὸν φέρω.

Ὁ Κώστας ἦτο εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἦτο βεβαίως ὅτι ἡ
Μαρία ἐνόησε τὰ διατρέξαντα καὶ μετενδῆ καὶ ὑπέφερε διὰ
τὴν ἐλαφρότητα του. Πῶς θὰ τὴν ἔβλεπε τώρα; τί θὰ τῆς
ἔλεγε;

Ἡ μητέρα του τὸν εὗρε νὰ περιπατῇ ἀπὸ τὸ εἰς ἄκρον
τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἄλλο.

— Γιατί δὲν ἔρχεσαι κάτω; Ἡ Μαρία ἐπῆρε τὴν Ὀλ-
γίαν καὶ ἔφυγεν.

— Καὶ ἡ Μαρία;

— Ἐργάζεται.

— Δὲν εἶπε τίποτε; Δὲν φαίνεται στενοχωρημένη;

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇ; Ἐλα κάτω καὶ μὴν εἶσαι τὸσο
παιδί.

Ὅταν ὁ Κώστας εἰσῆλθεν, ἀκολουθῶν τὴν μητέρα του, ἡ

Μαρία εἶχε βάλει τὰ γάντια τῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχω-
ρήσῃ. Ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἀτενίσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲν
εἰσεύρε τί νὰ εἰπῇ. Ὅπως δῆποτε ἐδοκίμασε νὰ δικαιολο-
γήσῃ.

— Ἠναγκάσθη νὰ πάω ἐπάνω, εἶπε, διὰ νὰ ἀποφύγω
τὸν θόρυβον καὶ τῆς φωνῆς τῆς πολὺ ζωνῆς αὐτῆς φίλης μὰς.

Ἡ Μαρία ἐπροσποίηθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἐχαιρέτισε τὴν
γαργιά, καὶ τὴν μητέρα του, τὴν ὅποιαν παρεκάλεσε νὰ τῆς
στείλῃ ἀργότερα τὰ καρτόνια τῆς. Ἐπειτα ἔτεινε τὸ χέρι
τῆς καὶ πρὸς τὸν Κώσταν.

— Ἄλλὰ θὰ σὲ συνοδεύτω.....

— Ἀδύνατον. Ὅθαισθῆς ἀμέσως ἔμαζαν, διότι προγε-
ματίζω εἰς τοῦ γιαιτροῦ μου. Καὶ χωρὶς νὰ δώτῃ καιρὸν νὰ
τῆς ἀπαντήσουν ἐξῆλθεν.

Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου ἐπῆρε πραγματικῶς ἔμαζαν,
ἀλλ' ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ γιαιτροῦ τῆς ἐπέτρεψεν εἰς τὸ
σπίτι τῆς. Εὐθύς ὡς εἰτῆθη, ἔδωκε διαταγὴν νὰ εἰπουν εἰς
οἰκονομῆτα θὰ ἤρχετο νὰ τὴν ζητήσῃ ὅτι δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ
ἀπὸ τὸ πρῶτῃ καὶ ὅτι εἶχε μνηστῆ ὅτι θὰ ἐκοιμάτο ἔξω.

Ἐπειτα ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ
κρεβάτι τῆς.

Μαρία

ΛΕΞΙΚΟΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΤΩΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Β'.

Ἀβροτέλεια: Θυγάτηρ τοῦ Ταραντίου Πυθαγορείου Ἀ-
βροτέλους. Διακεκριμένη φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Τάραντος.
Ἐπῆρξε σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρου καὶ φαντακτικὴ ὀπαδὸς αὐ-
τοῦ, ἰδρύτρια ἐν Τάραντι Σχολῆς Πυθαγορικῆς.

Ἀβουσαῖθ: Σύζυγος βασιλέως τῆς Περσίας, ὁ ὅποιος ἀνα-
γνωρίζων τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πολυμάθειαν τῆς γυναικὸς του
ἀπέσυρε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ; ὑπουργοῦ του καὶ ἀνέθηκε τὴν
διοίκησιν τῆς χώρας του εἰς τὴν γυναῖκά του. Τὸσον δὲ δε-
ξιῶς διηύθυνεν αὐτὴ τὸ κράτος του, ὥστε ἡ φήμη τῆς διεδόθη
καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου
Κύρου ἡ Περσία δὲν εἶχε διοικηθῆ τὸσον καλῶς, ὅσον κατὰ
τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξόχου αὐτῆς γυναικὸς.

Ἀβρότορον: Ἡ μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἀκίστιον: Γυνὴ Ἀθηναία. Ἀπόγονος τοῦ Θεμιστοκλέους.
Ἐπιφανής, διότι ἐζῆσε τὸσον μακρὸν χρόνον, ὥστε νὰ εἶδῃ ἐκ
τῆς οἰκογενείας τῆς διαδεχομένους ἀλλήλους, εἰς ἱερεῖς τοῦ ἐν
Ἀθήναις ναοῦ τῆς Δήμητρος τὸν προπάππον τῆς Λέοντα, τὸν
πάππον τῆς Σοφοκλῆν, τὸν σύζυγον τῆς Θεμιστοκλῆ, τὸν
υἱόν τῆς Θεόφραστον καὶ ἄλλον Σοφοκλέα, τὸν ἀδελφόν τῆς.

Ἄδα: Θυγάτηρ τοῦ Ἐκατόμου βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ὀποῖου, ἐνυμφεύθη τὸν ἀδελφόν τῆς Ἰδριέα,
καὶ συνεβαίβησε μετ' αὐτοῦ ἐπτά ἔτη, ὅτε ὁ Ἰδριεὺς ἀπέθανεν.
Τότε ἀνέλαβε μόνη τὸ σκῆπτρον καὶ μετὰ τεσσάρων ἐτῶν
βασιλείαν, καθ' ἣν ἡ Καρία προήχθη καὶ εὐημέρησε, ἡ Ἄδα
ἐξεθρονίσθη παρὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ τῆς Παξαδόρου. Ἐν
τῷ μεταξύ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διήλθεν ἐκ Καρίας καὶ ἡ
Ἄδα παρουσιάσθη πρὸς αὐτὸν καὶ ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν
του, πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου τῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκυ-

ρίευσε την 'Αλικαρνασσόν, πρωτεύουσαν της Καρίας και άρσν εξεδίωξε τόν βασιλέα άνέθηκε και πάλιν την άρχήν της χώρας εις την βασίλισσαν 'Αδαν τό 333 π.χ.

'Αδελαις: Σύζυγος του Ροδόλφου, βασιλέως της Βουργουνδίας. Διάσημος διά την καλλονήν της. 'Ενυμφεύθη δεκαεξαέτις Λοθηρον τόν Νεώτερον, βασιλέα της 'Ιταλίας. Τρία έτη μετά τόν γάμον της έχήρευσε και βασιλεύς της 'Ιταλίας άνεκηρύχθη ό Βερανζέρας, όστις έπολιόρχησε τό Παταύιον, συνέλαβε την βασίλισσαν και άρσν την έβίασε, την άνέκλεισεν εις τόν πύργον του Γκάρδε με μίαν θαλαμηπόλον και με τόν πνευματικόν της. Κατώρθωσεν όμως να δραπετεύση, και βαδίζουσα μόνον τας νύκτας, διήρχετο τας ήμέρας της κρυπτομένη εις τά δάση, όπότεν συννητήθη παρ' άποσπάσματος στρατού του βασιλέως της Γερμανίας 'Οθωνος, όστις την έφερεν εις Κανόζαν. 'Ο 'Οθων τρωθείς από τό κάλλος της την ένυμφεύθη. 'Εκ του γάμου τούτου απέκτησε τόν 'Οθωνα ΙΙ ό όποιος δωδεκαετής έστέρθη έν Ρώμη παρ ά του πάπα 'Ιωάννου ΧΙΙΙ.

Μετά τόν θάνατον του συζύγου της ή 'Αδελαις διεδέχθη αυτόν εις τόν θρόνον της Γερμανίας, και άνεδείχθη ευεργητική βασίλισσα. 'Ελθρονισθείσα βραδύτερον παρ ά του υιού της, άνέλσθε τόν θρόνον μετά τόν θάνατον και τούτου, μέχρι της έηλικιώσεως του εγγόνου της 'Οθωνος ΙΙΙ. ύπήρξεν ιδρύτρια της μονής της Πατέρνης, την όποιαν και έπροίκισε, δι' ό και μετά τόν θάνατόν της κατετάχθη υπό του Πάπα, μεταζύ των 'Αγίων.

'Ελένη Γεωργιάδου

ΕΠΙΦΥΛΔΙΣ

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ

'Η κυρία Βιρονάλ συσπειρωμένη εις την πολυθρόναν της, ως μία γάτα ριγηλή, παρητήρει πρό πολλής ώρας χωρίς να όμιλή τας πολυχρώμους έλικοειδείς φλόγας της πυράς της έστίας, ένώ ό κ. Μουρέλ, φίλος και ξενιζόμενος της κατ' εκείνην την έσπέραν, άνεγίνωσκε μίαν έσπερινήν έφημερίδα.

Πρό πολλών ετών έγνώριζε τόν κ. Μουρέλ δικηγόρον μεγάλης φήμης και πρόεδρον του δικηγορικού συλλόγου, διά τόν όποιον έτρεφε βαθειάν εκτίμησιν και ειλικρινήν φιλίαν.

'Ητο τεσσαράκοντα πέντε ετών και ήτο χήρα, εκείνος πενήκοντα πέντε και δεν είχε νυμφευθή.

Διατί έσκέπτετο ή κ. Βιρονάλ άρσν τοιαύτη εγκάρδιος φιλία μās ένώνει ήδη, να μη μās ένώσουν και οι δεσμοί του γάμου και να διέλθωμεν τό υπόλοιπον της ζωής μας όμοι; Διά τούτο άπεφάσισε κατ' εκείνην την στιγμήν να θέξη αυτό τό ζήτημα και εξελθούσα αίφνης εκ της σιωπής της, είπεν εις τόν ξενιζόμενόν της:

«Κοιμάσθε φίλε μου;»

«'Οχι άπεκρίθη ό κ. Μουρέλ, αλλά με την άνάγνωσιν, την όποιαν κάμνω, είμπορεί κάλλιστα ύστερον από όλίγον να συμβή αυτό.»

«Μου ύπόσχεσθε ότι θα μου άποκριθήτε ειλικρινώς εις μίαν όλίγον διάκριτον ερώτησιν, την όποιαν θα σας κάμω;»

«Είμαι πάντοτε ειλικρινής.»

«'Α! . . . α! . . . εις δικηγόρος. . .»

«Μα περιμείνατε δά, έσκόπουν να είπω: εκτός του δικαστηρίου.»

«Τότε πολύ καλά. . . Λοιπόν ίδού ή περιέργειά μου. 'Εχετε έντιμον και άνεγνωρισμένο όνομα, μεγάλην ικανότητα, ώραιαν περιουσίαν, αγαπάσθε και εκτιμάσθε παντού, γέος θα ύπήρξατε ώραιότατος, άρσν άκέρμη διατηρήσατε τέσσην καλά. . . Διατί λοιπόν;»

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΔΟΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

'Ο Λαμαρτίνος ό γλυκός Γάλλος ποιητής, του όποιου ό άττήρ είχε κάπως δύσει κατά τά τελευταία έτη, διά να άνυψωθή και πάλιν λαμπρότερος και ζωηρότερος, δεν ήθελε καλλίτερον έρμηνευτήν του ώραιου έργου του από την συμπαθή και διακεκριμένη άγορήτριαν του Παρνασσού της παρελθούσης Τρίτης.

Οί εύρεις όρίζοντες εις άνοίγει τό μέγξ και ώραιον έργον του Λαμαρτίνου εις την φιλολογίαν και εις την τέχνην και ή διαλεκτική χάρις και καλλιτέπεια, ήτις χαρακτηρίζει την δα Αικατερίνην Διαμαντοπούλου, κατέστησαν την όμιλίαν της άληθή φιλολογικήν έορτήν, εις ήν δεν εξεζευρέ τις τί να θαυμάση περισσότερο τόν ποιητήν ή την γλυκειαν έρμηνεύτριάν του.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Είναι παρήγορον και εύχάριστον ότι άνεγνωρίζεται όσημέραι περισσότερο ή χρησιμότης και της Οικοκυρικής και 'Επαγγελματικής Σχολής, έν ή μορφώνται κακί τεχνίτιδες και καλοί οικοδόμοι. 'Ο παρέχων τά μέσα της εργασίας εις έντιμον κόρην συντελεί εις την οικογενειακήν και κοινωνικήν ήμων αναμόρφωσιν. Τουτό γίνεται όσημέραι καταληπτόν και παρ ά των έν τω έξωτερικώ όμογενών μας, όστινες διά των δωρεών των ένισχύουν τό ευεργητικόν της Σχολής μας έργον.

«Διατί με όλα αυτά τά προτερήματα, τά όποια άλλως τε ζωγραφίζετε με τά κολακευτικώτερα δι' έμέ χρώματα, την διέκοψεν ό κ. Μουρέλ, δεν ένυμφεύθην ποτέ;»

«'Ακριβώς.»

«Θά σας τό είπω: δεν ύπάρχει ούδέν μυστικόν εις αυτήν την ύπόθεσιν και εκτός τούτου είσθε άρκατά φίλη μου, ώστε να σας κάμω τας εκμυστηρεύσεις μου.»

'Η κ. Βιρονάλ παρητήρησεν ότι τό πάντοτε γλυκύ και προσηγές πρόσωπον του κ. Μουρέλ προσέλαβε θλιθεράν έκφρασιν και οι όφθαλμοί του ύγράνθησαν.

«'Αγαπητή φίλη, λέγει διά φωνής βραδείας και σοβαράς: δεν ήμην πάντοτε ό πλούσιος δικηγόρος της σήμερα; έσχον άπαρχάς ούχί εύχάριστους. 'Ορφανός ένωρίς, όταν ήλθον εις Παρισίους διά τας σπουδάς μου, ήμην πλουσιώτερος από έλπίδας παρ ά από χρήματα ή περιουσία μου συνέκειτο από έν εισόδημα χιλίων πεντακοσίων φράγκων και από ένα γέροντα θεϊον, όστις κάθε πρώτην 'Ιανουαρίου μου έδώρει πέντε λουδοβίκια: αυτά ήσαν όλα. 'Αλλ' ήμην κάτοχος μεγάλης ενεργείας, διαθέσεως προς εργασία και ισχυράς θελήσεως να έπιτύχω.»

«'Υπήρξα σπουδαστής πολύ σοβαρός και διά να άποφύγω τας συναναστροφάς κατόκησα μακράν της Λατινικής συνοικίας, εις έν μέρος του όποιου μόνον τό όνομα γνωρίζετε, πλησίον του κοιμητηρίου Montparnasse. 'Ημην εκεί εις μίαν κατοικίαν ήσυχον έντός του μικρού δωματίου μου του πέμπτου πατώματος άπερροφώμην έντελώς από τά βιβλία μου, ώστε διήλθον έν δλόκληρον έτος χωρίς να παρατηρήσω ότι είχαν μίαν γειτόνισσαν. Τό άνεκάλυψα ότε μίαν θερινήν ήμέραν κλείων τας γρίλις διά να προφυλαχθώ από τόν άδιάκριτον ήλιον, την είδα εις τό παράθυρόν της, κάμνουσαν τό ίδιον κατ' εκείνην την στιγμήν: αυτό ύπήρξεν ή πρώτη μας συνάντησις.»

«'Ητο ώρατα; ήρώτησεν ή κ. Βιρονάλ υπό τό πρόσχημα της γυναικείας περιεργείας.

«'Οχι, αγαπητή φίλη, άπεκρίθη ό κ. Μουρέλ.—'Η Τερέζα—τό οικογενειακόν της όνομα δεν σας ενδιαφέρει— δεν ήτο ώρατα κατά την πλαστικήν

'Ο έν 'Οδησσώ όμογενής κ. Συναδίνος, ό γνωστός και εξ άλλων φιλανθρωπικών δωρεών του, άνήρ βέκτης και του καλου ζηλωτής έδώρησεν εις την 'Επαγγελματικήν Σχολήν δρ. πεντακοσίας, διά της αδελφής του κ Δεσποίνης 'Ανδριοπούλου, ταμίου της 'Ενώσεως των 'Ελληνίδων και συμβούλου εκ των μάλλον δραστηρίων και άφρωσιωμένων του 'Επαγγελματικού Τμήματος. 'Επίσης και άλλος άνώνημος κύριος έδώρησεν εις την σχολήν φρ. χρ. 20 διά της αούτης κυρίας.

'Αλ έλπίσωμεν ότι συν τω χρόνω τας μικράς δωρεάς θα έπακολουθήσουν μεγάλαι, δι' ών θα οικοδομηθή έπίτηδες κτίμιον, κατάλληλον και προς τας άνάγκας της σχολής και προς τόν ευεργητικόν σκοπόν τόν όποιον επιδιώκει.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Οί συρμαί ζητούν τόν δρόμον των και δυσκολεύονται να τόν εύρουν. 'Απόπειραι έγειναν διά τά σχήματα Empire, χωρίς έλπίδα έπιτυχίας. Τά Plis Watou και τά πανί ένεφανίσθησαν επίσης με δειλίαν, αλλά χωρίς άποτέλεσμα. Αί διπλαί φουτται δεν ήδυνήθησεν να έκθρονίσουν τό μονοκόμματον, τό ισούψές φόρεμα και αυτή δε ή ούρά, ή όποις είχεν άπειλήτη διά μίαν στιγμήν: να κυριαρχήτη, ή κηκασθη να όπισθοχωρήση και να ψαλιδισθη εις τρόπον, ώστε ούτε λόγος πλέον να δύναται να γείνη περί αούτης.

'Εν γένει όλα τά άτχημα και περιττά πράγματα του συρμου δεν κατώρθωσαν να έπ.βληθοϋν, και μόνον τά ώρατα

σημαίαν της λέξεως και τό πρόσωπό της δεν θα είχαν ούδέν τό αξιοσημείωτον, εάν δεν είχε μίαν γλυκειαν και μεγαλοκήν συνάμα έκφρασιν και όφθαλμούς μαύρους, όστινες άλλοτε έφαινοντο ως βελούδινοι και άλλοτε έρριπτον φλόγας. Οί όφθαλμοί της έδεικνυον τόν χαρακτήρα της: μεγάλην ήδύτητα, άφοσίωσιν και έκτακτον ενεργείαν.

'Η τύχη ήτις δεν μās είχε πλησιάζει μέχρι της επί τό παράθυρον συναντήσεως μας έφαινετο ότι έπέμενε έκτοτε να μās θέτη άδιακόπως τόν ένα άπέναντι του άλλου. Ούτε εκ μέρους της, ούτε εκ του ίδιου μου, σας διαθεσάω, εκάμαμέν τι ώστε να την βοηθήσωμεν, καθώς ούτε να την έμποδίσωμεν: μία αούθόρητος συμπάθεια μās έιλκυσεν και όταν συνωμιλήσαμεν διά πρώτην φοράν εις την κλίμακα, μās έφάνη ότι είμεθα παλαιοί φίλοι πρό πολλού χωρισθέντες και έπαναβλεπόμενοι.»

«Ποτέ ή συνωμιλία δύο παιδιών, τά όποια δεν γνωρίζονται και συναντώμενα εις τόν κήπον του Λουξεμβούργου πλησιάζουν άλλαλα όπως συμπάλλουν, δεν θα ύπήρξεν άγνοτέρα και άπλουστερα εκείνης, την όποιαν εκάμαμεν διά πρώτην φοράν.»

«Είς μερικά δευτερόλεπτα είμεθα συνδεσμένοι, έντός όλίγον λεπτών εκάμαμεν διά της ίδιας άκαθέτου διαχύσεως την άμοιβαίαν εκμυστήρευσιν της ζωής μας. 'Ο ίδιος πόνος παρευθς μās ήνωσεν: ή ίδια στέρησις και ή αούτη έπιθυμία προς άφοσίωσιν και στοργήν.»

«'Η Τερέζα είχε την αούτην σχεδόν με έμέ ηλικίαν είκοσι και ενός έτους: δεν ήτο εύτυχής: ό πατήρ της χήρος νυμφευθείς εκ νέου, την είχαν άπομακρύνει του αίκου του, όπως έχη περισσότεραν έλευθερίαν ή νέα του σύζυγος: έπειδή μικρά είχε φανερώσει κλίσιν προς την ζωγραφικήν, την άπέστειλεν εις την πρωτεύουσαν όπως ακολουθήση μαθήματα, έμπιστευθείς αούτην εις ένα θεον και μίαν θεϊαν της, των όποιων ή πρώτη φροντίς ύπήρξε ν' άσχοληθώσιν όσον τό δυνατόν όλιγώτερον περί αούτης. 'Αλλά και ό πατήρ της δεν έφρονίζε περισσότερο κατά μήνα της έγραψεν μίαν ξηράν σύντομον και άδιαφορον έπιστολήν, όπως τη άποστείλη τά όλίγα χρήματα, τά όποια μόλις τη έζηρούκον προς συντήρησιν της και εξακολούθησιν των σπουδών της.»

«'Υπέφερεν εξ αούτης της όλικής στενοχωρίας, αλλά πολύ περισσότερο από την ήθικήν άδιαφορίαν την τόσο βαρειαν διά μίαν καρδίαν, ήτις δεν πάλλει παρ ά διά ν' αγαπή. Δεν πιστεύω να ύπήρξε ποτέ φύσις πλέον φιλόστοργος, άπ' αούτό τό γλυκύ παιδίον. . . Κατόπιν μίως ώρας συνωμιλίας, όταν άπεχωρισθήμεν με μίαν σύφιγγιν της χειρός εις την όποιαν έθεσα όλην

σχήδια των ύρασματων των χρόνων εκείων φαίνονται άνεκτώτα έδαφος. Τά με άραδωτάς πολυχρώμους γκιρλάντας ύφάσματα, τά όποια όλαι μας έχομεν θαυμάσει εις τά νυμφικά ή τά προικώχ φορέματα των μητέρων μας, έπανέρχονται πάλιν και τά με μικρά κλαδάκια ύφρντά, χρωμάτων όχι πλέον νεκρών και έαβασμένων και άμφιβόλων, αλλά ζωηρών, τά όποια έχουν τό θάρρος της ζωηρότητός των και τά όποια συναρμολογούνται πολύ καλά με τά ώρατα και άσθενικά μάλλον πρόσωπα.

Τά καπέλλα με πολλά άνθη βασιλεύουν διά την άνοιξιν. 'Αθη επίσης ζωηρά, άνθη μεγάλα, άνθη με χρώματα κάπως θρασές, κάπως άναιδή, άνθη έν μιξ λέξει της άνοιξεως και όχι του κουρασμένου χειμώδους. Και τά άνθη σας αούτά θα τά προμηθευθήτε από την επί της όδου 'Αγγέσμου άριθ. 3 'Επαγγελματικήν Σχολήν, όπου κατασκευάζονται πολύ ώριώτερα από τά ευρωπαϊκά και πολύ, πολύ εύθηνότερα. Εις την ίδιαν Σχολήν ήμπορείτε να παραγγείλητε και τά καπέλλα σας, της εποχής άρσν τόσον ώρατα και καλλιτεχνικά καπέλλα γίνονται εκεί, και ό κομψότερος των 'Αθηνών κόσμος τιμά την σχολήν μας με την πελατείαν του. 'Από τας επαρχίας άρκει να δίδεται ή ηλικία, τά χρώματα του προσώπου και τό άνάστημα της έπιθυμούσης καπέλλον και τό τμήμα των πύλων της Σχολής τό κατασκευάζει τέλειον. Είναι άνάγκη να προσθέσωμεν ότι πρέπει διά τας επαρχίας να όρίζεται ή αξία και να προκαταβάλλεται ή τιμή. Πάσα αίτησις δύναται να γίνεται εις τό γραφείον μας. Και άρσν πρόκειται περί στολισμών της γυναικός, στολι-

την τιμιότητα και ειλικρίνειαν της είκοσαετούς μου καρδίας, τη είπον:

«'Αδελφός και αδελφή:»

«Αούτη μου άπεκρίθη με την ίδιαν ειλικρίνειαν:

«'Αδελφός και αδελφή. . .»

«Διήλθομεν ούτω δέκα όκτώ μήνας ιδανικής γλυκύτητος και ήδείας και άγνης οικειότητος. 'Ο βίος μας ήτο πολύ άπλους: εκάστη πρωίαν ηγώμεθα την καλημέραν εκ των παραθύρων μας και έπορευόμεθα εις την εργασία μας. Την έσπέραν εις ώρισμένην ώραν συνηνώμεθα εις έν μικρόν έστιατόριον συγκαζόμενον υπό φιλοπόνων και τιμιών ως ήμεεις, ένθα ούδεις ένδιεφέρετο περί της οικειότητός μας, ούτε εύρισκεν άφορμήν να μās κακολογήση.

«Διηγούμεθα τά συμβάντα της ήμέρας μας, τά των προσπαθειών μας, των σπουδών μας, των έπιτυχιών μας και κάποτε τά των δυσχερειών μας: κατόπιν συνωμιλούντες, έπιστρέφαμεν από τόν μακρότερον δρόμον εις την κατοικίαν μας και εθνάσθησεν εις την ύβαν των δωματίων μας:

«Καλήν νύκτα, Τερέζα.»

«Καλήν νύκτα Δημήτρη.»

«Αούτά έως την επάυριον, εκτός που συχνά ή ήχηρά και καθαρά φωνή της φίλης μου, μοί έστελλε διά μέσου του μεσοτοιχου ως τελευταίον χαιρετισμόν την έρωδόν ενός ζώματος της Βρετάννης, τόν όποιον ήγάπα.

«Τας Κυριακάς κατά τας ώραίας ήμέρας διετρέχαμεν τά δάση των περιχώρων και κατά τας άσχήμους έπισκεπτόμεθα τά διάφορα μουσεια.»

«Αούτος ό βίος με έθελγεν εύρισκον έν αούτῃ την εύχάριστον άνάγκην του ν' αγαπώ, ήτις έπλήρου την καρδίαν μου εύφροσύνης: διότι ήγάπον την Τερέζαν ως ό τρυφερώτερος των αδελφών και ήσανόμην μεγάλην ύπερηφάνειαν να ήμαι στήριγμά της και παρηγορία των θλίψεών της, άπολαμβάνουν επίσης την εύτυχίαν, την όποιαν χωρίς να γνωρίζω άνερεύμεν πάντοτε: να έχω μίαν αδελφήν, ήτις να με αγαπή.»

«Μετ' όλίγον καιρόν ό ούρανός μας εκουθνώκασεν: αίφνης ό πατήρ της Τερέζας άπέθανεν κατάχρεως και ή μητρού της την είδοποίησε ξηρώς, ότι δεν δύναται να πληρώνη πλέον τά πρόσ συντήρησιν της 'Εξοδα' ό θεός και ή θεά, όστινες ποτέ δεν είχαν κάμει μεγάλα πράγματα δι' αούτην, την εγκάτελειψαν και εκείνοι εις την τύχην της.»

«Τό θάρρος της έν τούτοις δεν έξησθήνησεν.»

«Θά έργασθώ όσον τό δυνατόν περισσότερο μου έλεγαν άνεργητικώς και θα φθάσω εις τόν σκοπόν μου, φίλε μου, καθώς θα ήδη. Ναι, δύναμαι να

σμός μεγάλος είναι και ανάγκη μεγίστη να εξευρύνωμεν όλκιμα μαγειρεύωμεν. Λοιπόν το μάθημα της μαγειρικής εις την ιδίαν σχολήν γίνεται κάθε Τρίτην και Παρασκευήν από τας 2—5 από μάγειρον πρώτης τάξεως. Μαγειρική Έλληνική τεχνική και μαγειρική ξένη. Γλυκίσματα, γλυκά ποτηριού. Και με δικαίωμα των μαθητριών να κατασκευάσουν την ωραν του μαθήματος, τι φαγητόν η γλυκίσμα θέλουν και να το πάρουν μαζί των. Και κυρίαί και κορίτσια και νέαι υπηρετρίαι, δι' όλας υπάρχον ωρισμένοι ωραι, με μίαν δρ. δια τας πρώτας, με 50 μόνον λεπτά δια τας πτωχάς τας τελευταίας, αι όποισι με μαθήματα 2—3 μηνών γίνονται τέλει μαγειρίσαι.

Και το μάθημα του σιδηρώματος εις το ίδιον σχολείον κάθε Δευτέραν από τας 2—5. Και λούστρο υποκαμίσων και κανονέδες και άπλουν σίδηρον.

Πόσα εξοδεύετε τον μήνα εις σιδηρωτικά; Διατί κυρίαί μου όσαι παραπονείσθε δια τα πολλά έξοδα και άρανίζετε τα βαλάντια των συζύγων σας, δεν έρχεσθε να μάθητε σίδηρον; Και ζωγραφικήν και πλαστικήν και διπλογραφίαν η όποια σας άνοίγει τον δρόμον εις νέα στάδια και νέα επαγγέλματα. Διατί δεν άποφασίζετε να μάθητε τόσα ωραία και χρήσιμα πράγματα;

Φιλόκαλος οικοκυρά

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλύκισμα. Βράζετε ριζόγαλον με περισσότερο ρύζι από το σύνθεσ. Το δένετε με 2 κρόκους αυγών, τοποθετείτε

γείνω κάτι και θα το όφειλω εις μόνον τον έμαυτον μου». «Άλλ' άλλοιμονον! δεν ήρουν μόνον αυτοί οι ωραίοι ένθουσιασμοί, έπρεπε να τρώγη και να πληρώνη τα μαθήματα. Και κατά τας ωρας όπου δεν ήτο καλλιτέχνις, έγινετο μισθωτή και είργάζετο άδικόποις ημέραν και νύκτα χρωματίζουσα φωτογραφίας, όπως καταπολεμήση την ένδειαν».

«Άλλ' αυτό δεν ήτο σχεδόν τίποτε» κάτι τρομερώτερον ανέμενε την Τερέζαν. Μίαν ημέραν ο διδάσκαλός της — γενναίόφρων εν τούτοις διότι πρό τριών μηνών δεν είχε πληρώσει τα μαθήματά της — της ειπε:

«Άγαπητή μου κόρη, πρέπει να σου έπω όλην την αλήθειαν. Χάνεις τον καιρόν σου εδώ» Έκαμες καλάς άρχάς και προσεάντεον καλόν δι' έσε μέλλον· αλλά δυστυχώς έμεινες εις το μέσον, χωρίς να κάμης ουδέμίαν πλέον πρόσοδον· πιστεύσε με, άφησε τον χρωστήρα και πιάσε την βελόνην».

«Η Τερέζα επέστρεψε σχεδόν τρελλή εκ της θλίψεως και το χειρότερον, έγνωρίζεν ότι ο διδάσκαλός της έλεγε την αλήθειαν, διότι τελευταίως μου είχαν εκμυστηρευθη τους περι τούτου φόβους της. Είχεν ιδεάν του ωραίου, καλλιτεχνικήν κλίσιν, πολλήν φαντασίαν, αλλά της ήτο αδύνατον να παραστήση ό,τι ήσθάνετο. Διά μίαν ευαίσθητον και ευγενή φύσιν ως την ιδικήν της, δεν πιστεύω να υπάρχη άνωτέρα ταύτης ήθική θλίψις».

«Έκτοτε στερηθείσα των δια το μέλλον της έλπίδων άπεθαρρήθη» μίαν ημέραν της διέφυγον αι λέξεις αυταί, τας όποιας ήννόησα δυστυχώς πολύ άργά:

«Εάν έγενόμην μία μεγάλη καλλιτέχνις, τίς γνωρίζει!... ίσως... Άλλά τώρα το παν έχάθη!...»

«Τι άπέγεινεν; ήρώτησεν η κ. Βερονάλ».

«Εραίνετο έκτοτε ότι έζήτει ν' άπομακρύνηται από έμέ. Το τοιούτον πολύ με έλόπει» όταν την παρετήρουν εύρισκον ότι έφθινε· δεν ήρχετο πλέον εις το μικρόν μας έστιατόριον προφασίζομένη ότι έτρογεν εις εν οικοτροφεϊον νεανίδων, άλλ' έγώ άμφέδαλλον περι τούτου και μίαν έσπέραν την παρηκολούθησα και την είδα να εισέλθη εις εν άρτοποιεϊον και ν' αγοράση δέκα λεπτών ψωμί... το δειπνόν της!

«Έκτός της θλίψεώς της, υπέφερε και από άλλην ασθένειαν... την πειναν!» «Άμέσως την έπλησίασα και της προσέφερα το πτωχόν μου μαθητικόν βελάντιον» αυτη μοι άπεκρίθη σχεδόν παρηγοισμένη: «Από ας; Όχι... όχι... ποτέ!...»

«Πώς της ειπον Τερέζα, φίλη μου, δεν είμαι πλέον αδελφός σου;

«Με παρετήρησεν άτενωώς επί πολύν ωραν και κατόπιν δι' ενός τόνου άλλ-

εις άπλάδα, η όποια να πηχίνη και εις φούρνον, άφ' ου προ- τήτερη άνακατέψετε το ριζόγαλον με μαρμελάτα πορτοκαλί- λια. Έπειτα σκεπάζετε το ριζόγαλον με κομπόστειν μήλων, χωρισμένων εις δύο. Κτυπάτε 10 άσπρα αυγών έως ότου να μεταδληθοϋν εις άφρόν, προσθέτετε 100 δρ. ψιλή ζάχαρι· όταν έναωθη σκεπάζετε με αυτό το γλυκίσμα σας και το βρά- ζετε εις τον φούρνον να ροδίση».

Πρός τας κ. κ. συνδρομητρίδας μας.

Παρακαλούνται αι κ. κ. συνδρομητρίαι της Έφημ. των Κυριών, ως και αι κ. κ. άνταποκρίτριάι και άνταποκριταί, οι καθυστεροϋντες έξόφλησιν των λησμών του λήξαντος έτους, να σπεύσωσι να άποστείλωσι τα καθυστερούμενα, ίνα και η διαχείρησις της Έφημερίδας δυνηθη να κλείθη πάντα άνοι- κτόν λησμόν και προβή εις τακτοποίησιν των β.β.λίων της.

Παρακαλούνται επίσης αι λαθοϋσαι ήμερολόγια να εύαρσ- στηθώσι να άποστείλωσι το αντίτιμον.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗ

Υποδηματοποιού άπάσης της Βασ. Οικογενείας και της Αύλης

Όδός Σταδίου 47, Όδός Γ. Σταύρου 4

«Η έγνωσμένη καλαισθησία του άπαραμίλλου και πασιγνώστου υποδημα- τοποιείου του κ. Τσάμη πείθει πάνταν φιλόκαλον κυρίαν και δεσποινίδα ότι είναι υποχρεωμένη να υποδοθη εν αυτόν ιδία κατά την έπερχομένην έαρινήν περίοδον δι' ην ο κ. Τσάμησ εκόμισεν έξοχον συλλογήν δερμάτων εις άπεί- ρους όλους νέους χρωματισμούς. Τών Αττίδων την μοίραν, καθόσον άφορξή την υπόδησιν, ζηλεύουσι και αυταί αι Παρισιναι χάρις εις τον κ. Τσάμη, τον όποιον πολύ δικαίως τιμά άπαντα η άρίστη τάξις της κοινωνίας μας δια της πελατείας της. Φρονούμεν ότι δια τοιούτον κατάστημα πέρα σύστασις άποθάνει περιττή.

λοκότου, δι' ενός μειδιάματος το όποιον δεν θα λησμονήσω ποτέ, μοι ειπεν "Αλήθεια! είσθε αδελφός μου" συγχωρήσατέ με, το έλησμόνησα».

«Ευσωμνησάμεν να γευματίζωμεν όμοϋ, άλλ' επειδή οι μικροί μου πόροι δεν θα έξήρχουν επί πολύν χρόνον και δια τους δύο μας, έσχον την άπιστίαν ιδεαν να υπάγω να ζητήσω από τον θεϊόν μου μίαν μικράν βοήθειαν. «Η Τερέζα με παρεκίνησε μετ' επιμονής εις αυτό το ταξείδιον».

«Τρεις ήμέρας μετά την αναχώρησίν μου έλαβα μίαν επιστολήν της. Δύ- ναμαι να σας την άπαγγείλω διότι την γνωρίζω εκ στήθους πρό τριάκοντα έτών».

«Ίδού τί η Τερέζα μου έγραπεν:

«Φίλε μου· «Είμαι ο τρομερώτερος χαιρετισμός τον όποιον σου στέλλω, εν' όλόκλη- ρος η ψυχή μου. Δεν έχω πλέον την δύναμιν, δεν έχω πλέον το θάρρος να ζήσω. Αντίστοιχον εις τας διαψεύσεις των καλλιτεχνικών μου έλπίδων, εις την σκληρότητα των συγγενών μου, εις την ταπεινώσιν, εις την ένδειαν· αλλά δεν δύναμαι ν' άνθέξω εις μίαν άλλην όδύνην... Δημήτριε, σε αγαπώ με όλην την δύναμιν της ψυχής μου, σε λατρεύω!... Ποτέ δεν ήννόησες αυτόν τον έρωτα, ποτέ δεν τον συμεμερίσθησ. Ποτέ εκτός τούτου δεν θα γίνω ιδική σου! Το παν μας χωρίζει. Δεν δύναμαι να είμαι παρ' αδελφή σου!... Προ- τιμώ ν' άποθάνω».

Είθε ο βίος σου να είναι εύτυχής, πολυαγαπημένη μου Δημήτριε. Σε εύ- χαριστώ δι' ό,τι έχεις κάμει δι' έμέ, και φύλαξε εις την καρδίαν σου την ανάμνησιν της πτωχής σου Τερέζας».

«Έτρεξα ως τρελλός εις Παρισίους· την είχαν ενταξιάσει την πρωίαν· το δηλητήριον είχε κάμει το έργον του. Έκτοτε εν παράδοξον φαινόμενον συνέβη εις έμέ. Τότε έσκέφθην και ήννόησα άμέσως ό,τι δεν είχαν ένοήσει ποτέ από την Τερέζαν: τας αλλοκότους λέξεις της, τα λάμποντα βλέμματά της, την θαυμασίαν γλυκύτητα της τρομερότητός της. Ηννόησα επίσης και εν άλλο πράγμα· ότι εκείνο το όποιον με έκαμε ν' άπατώμαι πρό τεσσαράν έτών και να νομίζω ότι ήγάπων την Τερέζαν δι' αδελφικής αγάπης, ενή την ήγάπων δι' έρωτος έμμανούς, ήτο ο προς αυτήν σεβασμός μου».

«Έκτοτε άπερωθήν εν' όλόκληρου εις αυτόν τον έρωτα δια την αγαπητήν μου νεκράν και θα άποθάνω μετ' αυτού. Έκάστην πρωίαν, χωρίς ουδείς να το γνωρίζη πηγαίνω και κλαίω επί του λίθου όστις την καλύπτει και υπό τον όποιον θ' αναπαυθώ μίαν ημέραν πλησίον της».

«Ο Κ. Μουρέλ έπρόφερε τας τελευταίας ταύτας λέξεις δια φωνής την όποιαν η συγκίνησις έκαμε να τρέμη· έπειτα σιγά και ως καθ' έαυτον όμιλών επανέλαθεν:

«Ίδού, αγαπητή φίλη, διατί δεν ένουμνήσθην ποτέ; Είμαι ο μνηστήρ της Τερέζας». Η κ. Βερονάλ έσπόγγισε τους όφθαλμούς της και τείνασα την χείρα εις τον κ. Μουρέλ τω ειπε:

«Θέλετε, φίλε μου, να μου επιτρέψητε να ούς συνοδεύσω αύριον εις τα κοι- μητήριον;...»

(Κατά το Γαλλικόν) Μαρία Ζερβουδάκη